

El Congost

Redacció: Carrer Calabria, 15

Administració: Impremta Mercantil

SUMARI:

La nostra posició.

Fets i comentaris

Posicions absurdes (M. B.)

El meu elogi, personal... (Joan Vernet)

El Rei Martí als banys de La Garriga (J. Mauri)

Relativitat del ridícul. (F. Callis P)

Maig (A.)

Noticiari.

Esports.

El Congost

Redacció: C. Calabria, 15 PUBLICACIÓ BI-MENSUAL Subscripció: Un any, 6pts.
Administració: Impremta Mercantil Any 2 La Garriga, 31 Maig 1934 Núm. 33 Número solt, 20 cèntims

La nostra posició

S'han emés diverses opinions sobre el caràcter que ha de tenir aquest periòdic, sobre tot amb motiu de la declaració apareguda en aquest lloc en el darrer número.

Avui ens plau de publicar el següent article (1) que exposa les raons que justifiquen la posició cristiana i d'independència de tot partit polític, que aquest periòdic vol tenir:

«Cada dia es fa sentir més intensament la necessitat que existeixi una premsa catòlica completament deslligada, estranya en absolut a tot partidisme polític. I això és convenient, no tan sols per a la defensa dels generals interesos de la pàtria. Aquesta premsa és l'única que pot parlar constantment amb veritable independència, puix que, per una banda, gaudeix d'aquella llibertat cristiana que li permet, sempre que calgui, de desentendre's de tota mena de suggestions i prescindir de tota llei de miraments o respectes purament humans; i, per altra banda, la seva visió de la realitat mai no pot ésser desenfocada o enterbolida pel daler apassionant de la política. La premsa catòlica independent està per definició situada «au dessus de la mêlée» dels partits polítics, i per això la seva obra de proselitisme religiós ha d'ésser més fructífera, i àdhuc la seva política—en el més ample sentit del mot—per raó de no ésser partidista, ha de resultar més comprensiva i, per tant, més adient al bé comú.

Ja ha estat dit moltes vegades que la política divideix—la paraula partit ja ho indica—i que la religió ajunta. Ara mateix hi ha, a la nostra terra,

una lluita ben encesa entre els diversos bàndols polítics. No és pas al nostre abast, naturalment, de posar-hi terme. I, a més, és explicable que, més o menys aspra—caldria que sempre ho fos menys—de pugna, entre els partits, n'hi hagi sempre. Cal tenir en compte, però, que, per als catòlics, sigui quin sigui l'agrupament polític al qual hagin volgut afiliar-se, hi ha qüestions que reclamen llur preferent atenció i que interessin igualment a tots. Aquestes qüestions són, com és natural, les relatives a la defensa de la nostra idealitat religiosa sota tots els seus variats aspectes. ¿Seria prudent deixar que la defensa d'aquesta idealitat, que necessàriament ens ha d'empènyer a la conquesta de tots els homes, pogués pendre, ni tan sols en aparença, un caràcter exclusivament partidista? Per la mateixa raó que l'Església, que maternalment ens guia i allibera, s'ave amb tots els partits polítics que no reneguin de les seves ensenyances, però sense voler infeudar-se mai en cap, per més que s'anomeni i actuï com a catòlic és lògic i convenient que hi hagi una premsa catòlica independent de tot partit que realment sigui, en tot allò que afecta la nostra religiositat, el veritable òrgan de tots els catòlics de tot partit i de tota tendència. Així és com la nostra causa suprema pot ésser més eficaçment defensada. I per això veiem que la Jerarquia no para, «oportune et importune», de recordar als fidels el deure que tenen de sostenir i propagar la premsa catòlica».

(1) Aparegut en el diari "El Matí".

Fets i comentaris

FESTES DEL BEAT P. CLARET A VIC. Foren moltes les persones d'aquí el nostre poble que assistiren a aquestes festes. El dijous dia de l'Ascensió s'uniren a la romeria que sortí de Barcelona, i el diumenge que també n'hi anaren bastants, marxaren amb autocar. A pesar del temps que segons diuen no fou molt bo, retornaren tots gratament impresionats de la brillantor d'elles.

SANT ISIDRE. Passà gairebé desaparebuda per la majoria de garriguencs aquesta festa. A la vigília, però s'encengué un gran foc a la plaça de la República, i al mateix dia al matí hi hagué ofici, i al vespre el jovent s'esplaià en en ball al Saló La Alhambra.

— Demaneu arreu l'exquisit postre FLAM CALLIS

APLEC A SANT MIQUEL DEL FAI. En les passades festes de Pasqua, sortiren molts excursionistes, essent també molts els que anaren a St. Miquel del Fai, amb motiu de celebrar-se l'aplec. La secció excursionista de la F. J. C. hi anà el dilluns passat primer per Berti i Puig-Graciós, i retornant amb l'autocar que fa el servei de correu per aquesta carretera.

FESTES DEL BARRI DE STA. RITA. Les festes de Sta Rita se celebraren dissabte passat, encara que fos la festa el dimarts de la setmana passada. Resultaren molt animades havent-hi en tot el barri garlandes i essent la Imatge de la Santa engalanada i il·luminada.

CORPUS. Es prepara aquesta diada amb molta solemnitat, no es pot assegurar si hi haurà processó. Però, a la tarda, hi haurà ballada de sardanes davant el Patronat Parroquial.

MATRIMONI. Dissabte dia 19, contragué matrimoni el jove Josep Llanes Berenguer amb Josepa Pareras Fortuny. Que regni sempre entre ells la major felicitat.

REUNIO MENSUAL. El grup de la F. J. C. del nostre poble celebrà el diumenge passat la seva reunió mensual obligatòria. En ella feu ús de la paraula Ramon Aguirre el qual dissertà sobre el passat Congrés General. El seu parlament fou merescudament aplaudit. Entre altres assumptes es parlà de la 1.ª Revisió comarcal del Vallés Oriental.

— Demaneu arreu l'exquisit postre FLAM CALLIS

PRIMERA REVISIÓ COMARCAL DEL VALLÉS ORIENTAL. Diumenge passat tingué lloc la dita revisió. Al matí a dos quarts de nou hi hagué Missa de comunió a la Capella del passeig d'Ildefons Sunyol, i la celebrà el Rnd. Dr. Albert Bonet, Consiliari General de la F. J. C.

Al recés espiritual que ocupà tot el matí hi assistiren 50 joves havent-hi representants dels Grups de Granollers, St. Celoni, Sta. Perpètua de Moguda, St. Esteve de Palautordera, i joves de Figaró, Samalús i La Roca. A les tres de la tarda, a la Biblioteca Parroquial tingué lloc l'Assamblea presidida pel Dr. Pere Tarrés i Claret, President del Consell Diocesà de Barcelona.

S'hi observà el mateix contingent de fejecistes del matí, havent-s'hi ajuntat als Grups esmentats el de Caldes de Montbuy, i altres joves de Granollers.

Seguint l'ordre del dia es parlà de si era necessaria o no la divisió d'aquesta Sub-federació en altres, i després de presentar tots els Grups els seus punts de vista, s'acordà haver-hi una sola Sub-federació. Després d'altres discussions i dels parlaments del Dr. Bonet i del Dr. Tarrés, s'aixecà la revisió havent regnat en tots els actes una verdadera germanor fejecista.

DE L'AJUNTAMENT

Sessió del 15 de Maig: Foren aprovats els comptes de Nicolau Andreu, Companyia Telefónica, Magí Oliver, Joaquim Marata, Joan Martí, A. Faujier i Hispano Olivetti.

Concedit permís per a obres a Jaume Font Flaquer, Pere Espinassa Ginesta, Isidor Cucurull Burgués i Mario Valls Bruguera.

Sometre a informació pública una petició de Sebastià Bosc per a la portada d'aigua a un terreny de la seva propietat per a la dotació d'una piseina. Quedà pendent de discussió per a la sessió vinenta, un dictamen de la comissió d'escorxadors.

Fou modificada la comissió de cementiris entrant a formar-ne part el senyor Gastó Comére.

Fou aprovat un dictamen de la comissió d'hisenda sobre l'aplicació d'una nova rebaixa del 15% sobre les quotes d'aportació a satisfer, pels propietaris afectats pel projecte de clavegueres secció C d'aquest terme municipal.

Fou aprovat un dictamen de la Comissió de Foment exceptuant de la formalitat de subhasta la contractació de materials per a la terminació del projecte de clavegueres secció C i obres de sanejament del carrer de Berti.

Fou suspesa la sessió per a continuar-la l'endemà dia 16 en el qual dia fou aprovat el projecte de pressupost, pel present exercici de 1934.

Estat de comptes:

Existència en caixa el dia 2 de maig	6.743'03
Ingressos	12.523'41
Suma	19.266'44
Despeses	8.988'62
Existència en caixa	10.277'82

En la sessió del dia 29 de Maig, començà la sessió a l'hora acostumada. La lectura de l'acta de l'anterior sessió durà tres quarts d'hora; un cop aprovada i firmada per tots els Srs. regidors, el Regidor Sr. Comére ha demanat la paraula en nom de la minoria d'Esquerra Republicana per a protestar de la presencia dels Mossos de l'Esquadra dins de la sala de sessions. El Sr. Batlle li contesta que mantindrà, com ja havia afirmat altres vegades, la força pública dins del local mentres les circumstàncies li ho aconsellessin. El regidor Sr. Pareras intervé per a proposar que els al·ludits mossos es retirin a una habitació al costat de la sala. El Sr. Batlle torna a afirmar que mantindrà la força pública en el local, abundant en les raons anteriorment al·legades. Aleshores el Sr. Comére manifesta que en aquestes circumstàncies la minoria d'Esquerra es retirava de la sala. Aleshores es produí un gran aldarull dins del local el qual es desallotjà. El Sr. Batlle, però, ordena que poden romandre dins del local totes les persones que adoptin una conducta convenient. Foren de lamentar els incidents que es produïren en aquesta ocasió. Apaivagat l'aldarull es continuà el debat ordinari, (comptes, permisos d'obres, moviment de caixa). A prec del regidor Sr. Dachs s'aplaça la discussió dels dictàmens que s'havien de discutir en aquesta sessió.

En la secció de prec i preguntes el Sr. Roig demana el perquè de la recent puja del pá. El Sr. Rocafort contesta que ja han estat convocats els forners a una reunió per a parlar d'aquest assumpte.

A continuació, s'aixecà la sessió.

REFLEXES

Posicions absurdes

Tots els que tenim més de deu anys recordem la festa de Corpus de manera que no cal fer descripcions evocatives. Per dissort la tradició d'aquelles magnes diades ha estat estroncada i encare que no haguem perdut l'esperança de reviure-les un dia o altre, tenim la impressió que la processó de Corpus es quelcom que pertany al passat.

A l'escriure aquesta breu nota vull deixar de banda, deliberadament, la substància religiosa de la Commemoració, la qual es manté sempre viva encara que no pugui ésser exterioritzada fora les parets de l'església. Vull referir-me únicament al caire espectacular que tenia aquell dijous, el més alegre de l'any.

Cadascú te present l'alegria d'aquella tarda de banderes llampants; d'olors de ginesta i clavells i roses. L'espectacle de centenars d'atxes llengotejant i el metall vibrant de les orquestres encomenaven una mena d'excitació nerviosa que fins es feia patent en les orenetes que xisclaven atabalades per entre els rengles de cases cobertes de branques. Tal vegada al vespre, l'excés d'aromes de flors i el segament de cames deixaven un si és no és de mareig, però era una lassitut satisfeta, un esgotament físic ple de compensacions i amb un toc d'embriaguesa.

Per alguns la processó era un seguici mejestuós fent honor a la Custodia i pels altres, si més no, un pretext per a lluir el trajo nou i veure i ésser vistos. Mentre els uns vivien la joia interna que aquell dia trasbalsa tota la Església Catòlica els altres reflectien l'alegria que sempre encomana l'aglomeració de gent i qui no movia els llavis per a seguir les pregaries els movia per galantejar les noies que demanen caramels. Ningú podia sentir-se extern a la festa: fins els jugadors de taverna sospenien la partida per veure-la passar.

D'altra banda els venedors de cera i de llaunadures omplenaven el calaix i més de quatre pobres dones guanyaven unes pessetes venent la ginesta que a punta de dia havien aplegat.

Doncs bé, tot això no ha fet el pés i la processó ha estat suprimida. És comprensible que els arguments de caràcter religiós no fessin fred ni calor als enemics dels catòlics però sembla que la part espectacular i els beneficis materials haurien hagut de fer el seu pés. Per dissort no es així: si es tractés d'una cerimònia mahometana o teosofista ben segur que seria permesa a pretext de tipisme o de respecte a un ideal, però el fet d'ésser catòlica es prou per a fer-la intolerable.

I és que la obcecació d'una fòbia arriba a extrems tant incomprensibles com el d'aquells entossuïts partidaris d'un a certa vaga general de transports, que abans de permetre sortir un carro preferiren fer sis camins a l'estació amb unes enormes saques de farina carregades a l'esquena. Potser aquella absurda suada tenia per a ells la categoria d'acte heroic, però jo trobo més enraonada la posició d'un peixater del Masnou que malgrat ventar-se d'ateu i ésser el més encés enemic dels capellans s'enfurismava perquè els bisbes i el Sant Pare havien suprimit *dejunis de carn*.

M. B.

ALS AFICIONATS «AMATEURS»

*El meu elogi,
personal...*

He vist suara fa poc, dues representacions per els aficionats del quadro escènic d'aquí La Garriga, direcció la qual està confiada al expert mestre, amic meu, Josep Aymerich. No crec que sigui jo el més expert per a lloar l'actuació dels entusiastes «amateurs», soc també aficionat, i serveixin aquestes ratlles per expressar el meu elogi personal i estimul envers aquests propulsors del nostre teatre.

La primera representació en que vaig veure'ls, fou en l'obra «La Ventafocs»; primera representació en que feien el seu primer debut les noies aficionades. Sincerament tinc que confessar l'impresió que va causar-me el veure l'esplendidesa amb que era interpretada i el luxe en que les senyoretes varen saber adoptar, ajudat per una bellesa que tenen ja amb elles i que moltes companyies d'aficionats poden envejar.

Ara fa poc—el diumenge de Pasqua, passat—ens oferiren una segona representació amb dues obres; «Comèdia d'Amor» i «La Baldirona». Aquesta darrera de l'immortal mestre Angel Guimerà, i he vist que els entusiastes aficionats i aficionats, s'afiançaren encara més, l'èxit que assoliren en la seva primera representació. Artísticament però—i sense que ningú pugui enfadar-se—han demostrat més superioritat en aquestes obres i amb «La Ventafocs» també, les senyoretes que les interpretaren, que no els joves. Vaig veure situacions en les obres que eren salvades totes elles per les senyoretes, igual que la dicció de les mateixes. No vull que veieu en mi altra concepció que l'artística i ningú podrà negar-me l'admirable interpretació que va fer la senyoreta Maria Teresa Viñas, que va interpretar el paper de Baldirona, amb una naturalitat i una sang freda, que molts joves poden apendre en imitar-la; igual també com les senyoretes Teresa Martí, Margarida Valls, Teresa Fonollosa i Nuri Vintró en els seus respectius papers, sense deixar de lloar però l'actuació de la nena Serrano. Totes amb un entusiasme i un bon encert digne de tot elogi, i amb qualitats excel·lents—les primeres esmentades—per a fer en totes les obres una admirable interpretació.

En els joves—i perdoneu que us ho digui—se'ls ha vist que estant mancats o bé d'estudi o bé de ganes d'assaig. Crec que poden fer-ho més bé, si tenen amor a l'estudi i es fixen amb les observacions que els dona el director. No vull que vegeu en aquest article, altra cosa que el que m'inspira el meu amor al teatre d'aficionats, i permeteu-me per últim que us digui també que si persisteix amb vosaltres aquest amor al nostre teatre, podreu assolir, no en dubteu, un primer lloc dins les companyies de «Teatre Amateur» que hi han arreu de Catalunya.

JOAN VERNET

— Demaneu arreu l'exquisit postre FLAM CALLIS

Granollers, maig 1934.

LA NOSTRA

El rei Martí als banys de La Garriga

XXIII

Dijous, 13 de maig de 1400 (1)

L'estatge on morava el rei segurament no era prou adient a la seva persona, car diverses vegades l'hem vist demanant que li fossin tremesos objectes domèstics. Ara trobem que escriu així al seu cambrer, en Ramón de Santmenat: *Manam vos que tantost manets de nostra part en Thomas de Berbejal, que compre quatre canes de tela encerada, e aquella lluire decontinent an Moragues fuster. Al qual aximateix manats de part nostra que decontinent ab la dita tela venga aci.* (2)

Peró Martí l'Humà era un cristià ferventíssim; quan sojornava als convents seguia els divinals oficis com un prevere; per això no es d'estranyar que es preocupés de la fundació de convents; vegeu sinó la següent lletra adreçada al Cardenal Tiraçona:

Reverent pare en Xrist e car amich: Una letra vostra reeberem nos stants en Çaragoça sobre lo fet del nostre Col·legi, (3) a la qual letra no havem curat respondre, car nos, Deus volent, apres que la fundacio del dit Col·legi sera mesa en executio entenem tremetre aqui certa persona que perlara largament de part nostra ab lo Pare Sant e ab vos de totes aquelles coses qui seran necessaries en lo dit Col·legi.

Mas pregam vos affectuosament que ns donets recapte als dos privilegis que havem necessaris, treslat dels quals vos havem ja trames. E en aço us pregam no haia falla segons de vos confiam. Lo Sant sperit sia en vostra guarda.

També en aquest dia escriví al Mestre Racional manant-li que pagués als xantres si es que fan l'ofici. JOSEP MAURÍ

COMENTANT...

Relativitat del ridícul

S'ha dit que tota època és ridícula.

Hom no ho apercebeix perquè viu al mig d'ella. Hom no veu l'absurditat de les "toilettes", perquè les dames que les formen són joves o desitjables. No es veu la lletjesa dels vehicles perquè ens condueixen, ni la bestiesa dels escriptors perquè, justament, cel·lebreu aquests vehicles efímers i aquestes dames momentànies. En fi, hom no veu la niciesa de les idees generals, perquè s'espera d'elles els motius que ens condueixen a obrar: però la seva pròpia vàlua intel·lectual, ens és de cop i volta indiferent.

Al cap de divuit a vint anys hom té els ulls oberts; és ben natural. Dames, idees, escriptors, vehicles, tot està deixat al marge. Al seu ridícul congènit s'hi adjunta l'inconvenient d'ésser mort. Què és el que pot resistir aquesta doble desgràcia? Però, val a dir-ho, l'època era ridícula molt abans que la generació següent s'en donés compte. Ho era, gairebé ens atreviríem a dir, desde naixença.

Hi ha, no obstant, persones que no esperen vint anys per distingir el ridícul de la seva època. Aquests són els caricaturistes (de pluma o de llapic). En la seva denigració són també més reeixidors que qualsevol altre, ja que jutgen per relació al passat. El present els deu ésser a voltes com una ofuscació i fins deu arribar a irritar-los, perquè desconcerta llurs costums que són venerades amb el nom de tradicions. Segurament que ben poques vegades un caricaturista deu haver deixat de posar a la pràctica una nova invenció. Potser per ell la vida deuria haver-se acabat a la quarta part del darrer segle. Sols aquest quart de segle tenia el secret de la felicitat.

Senzilla idea. Com si la felicitat, cosa estrictament individual, depengués dels milloraments socials! Tant bé com malament, es vivia l'any 1900 com avui, com al 1500 i com sempre. I les persones de vint anys han trobat sempre ridícul llur oncle de quaranta, lluitant amb certa inquietud per part del nebot, jove encara, però amb la vista oberta on s'hi llegeix la sentència: "Miral un home vell!".

I això serà sempre així.

F. CALLÍS P.

(1) Al riquíssim Arxiu de la Corona d'Aragó hem trobat nou cartes que porten aquesta data; totes elles son escrites en català, menys una que ho es en llatí (Reg. 2243 fol. 106-107; Reg. 2291 fol. 9; Reg. 2173 fol. 92-93-94.)

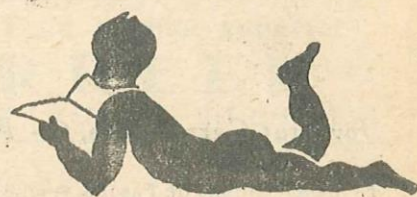
(2) El senyor Josep Maria Roca opinava que si el rei feia aquesta comanda era per a fer una porta.

(3) Aquesta lletra ve esclarida per una altra que porta la data de l'u de maig de 1400, i que ara ens plau de publicar en part perquè també serveix per a fer-nos càrrec de les íntimes relacions mantingudes per l'Església i l'Estat en aquell temps:

Lo Rey d Arago. Vostra letra havem reebuda sobre l fet dels celestins que pusque lo provincial de lur orde no vol dar loch que

lo president del nostre col·legi que entenem a fundar, uses de insignies episcopals, tenits manera aldimenys que IIII monges de lur orde d honesta vida e conservacio, ab licencia del Pare Sant, vinguessen a nos no sperada la licencia del dit provincial, segons que en l memorial signat de nostra ma, que de nostra part vos mostrara lo feel nostre En Jacme Cases batxeller en decrets, lo qual per aqueixa rao havem aqui trames, i largament porets veure,...

REVISTA

Pàgina Femenina

MAIG

S'estaven tots dos asseguts damunt de l'herba, la deliciosa catifa que Déu ens estén cada primavera. Ella, repenjada a un arbre, ell un xic més enllà. Unes clapes de sol, seguint el capriciós bellugueix de les fulles de la brancada, tantost l'enlluernaven a ell, tantost feien brillar més l'esguard d'ella. Llurs noms, no caldrà que els diem. Cadascú pot triar-se els que li semblin més escaients o més encertats.

Havien sortit amb tot un estol de joveralla i potser sens intenció s'havien anat enretirant dels altres fins a trobar-se al lloc on els hem sorprés.

Qui sap si ens hi atancessim? Si ho fem discretament, ells, ni se'n adonaran. De vegades, fa riure, escoltar els enamorats. Diuen unes banalitats!... De vegades, dona goig. Diuen unes coses totes boniques...

Peró, veus-ací que aquests no es diuen res! Més, qué hi fa? Bé prou que, per ells xerrotegen els gafarrons, i reflen les cardines i canten bellament els rossinyols i xiulen els merlots i parrupegen amoroses les tòrtoles, en posar-se a les branques que els cobricel'len; que els ocells no en saben pas de callar, quan som a la primavera. Que dolces s'hi escolen les hores al bosc escoltant-los! L'oreig sembla que ronsegi per apendre bé les amoretes de llurs refilades i anar-les a dir, suaument, sens gaire brogit, a les flors que es baden ça i enllà. Elles, en paga li donen flaires, que ell s'emporta lluny, qui sap a on.

Ja es fa tard. Els dos enamorats ni ho veuen. Sort que els companys de passeig, els criden fent brandar els poms d'or que han fet entorn de les ginesteres. S'alcen i se'n van amb ells. De llur estada al bosc, en resta un record. L'herba agegada al lloc on seien. La rosada potser encara la revifará i ningú hi coneixerà res.

Que és deliciós el camí de retorn! Ací es gronxen les garlandes florides d'un roser de bardia, més enllà, les flors de xuclamel rosades i exquisidament flairoses. Les abelles les troben desseguida. Les roselles, que hi fan bonic dins dels camps! I tanta malícia que els hi tenen els bons pagesos! I les margarides de vora el camí, són totes amables. Després aquells perfums intensos dels raïms de les acícies i dels tarongers florits d'estels, i de les roses vellutades que s'aboquen per les reixes i parets dels jardins... I mai acabariem! N'hi ha tantes de flors i tants de perfums!

Les noies canten. Oh sí! Que les cançons hi escauen i ara més que mai. Canten cançons d'amor i d'alegria, com abans han cantat vora la Mareta celestial, cançons devotes i profundament sentides. I al cel, s'hi enceta la florida de l'estelada...

I res més. Veus-ací pagat el tribut al maig. Hauria estat un mancament, deixar-lo passar sens parlar de cançons, de flors, d'amor, ell que ens en duu a mans plenes i encara n'hi resten abastament, per oferir-nos-en en vinents anyades.

A.

Noticiari

Sempre que al Patronat Parroquial s'anuncia una representació teatral de les noies, com que ens tenen acostumats a fer-nos ben agradosa la tarda, hi anem de gust.

Diumenge passat, diada de Pasqua de Pentecosta, posaren en escena «La rondalla del miracle» del conegut i merescudament elogiat escriptor Josep M.ª Folch i Torres. La concurrència, molt nombrosa, amb sos aplaudiments, regregrà l'esforç de les que veièrem a les taules, com el de les que endevinavem dirigint i organitzant la representació. No n'anomenarem cap—encara que algunes, ja conegudes d'altres vegades, es mereixerien un elogi particular—perquè totes posaren la millor bona voluntat en l'acompliment de llur tasca, i per tant, a totes devem la nostra felicitació. Oi més, seria de doldre l'oblidar-ne o bé ignorar-ne alguna.

La presentació escenogràfica també fou molt reeixida

El dilluns fou repetida la representació, amb un èxit semblant al del dia anterior.

Des d'ací ens plau encoratjar aquest estol de noies, per que segueixin endavant. No ignorem que és un treball costós, però també molt lloable. Confiem en llur constància i entusiasme que les durà a un perfeccionament difinitiu.

ROSER

ESPORTS

FUTBOL

Juventut Garriguena, 6 - Penya Atlètica, 3

El passat dilluns de Pasqua, tingué lloc al camp d'esports local aquest interessantíssim encontre en el qual la seva principal característica fou la rapidesa emprada, per ambdós bàndols, en llurs jugades. El partit, doncs, fou jugat a un tren'esgotador i el domini correspongué alternativament als dos equips contendents, posant a cada moment en perill les portes defensades, amb força encert, per Oliver i Tena, respectivament. Els davanters garriguencs però, saberen treure'n més profit de les ocasions que se'ls hi presentaren per marcar i d'aquí ve l'abrumadora diferència de gols en el resultat final d'aquesta disputada partida.

El públic, bastant nombrós, per cert, seguí amb interès el desenrotllament del partit, sortint del camp molt complagut del mateix; més, encara, si afegim que la victòria es presentà aquesta vegada de part del seus.

Sota l'arbitratge d'en Galvany, els equips s'arreglaren de la següent manera:

Penya Atlètica: Tena, Sitges, Roca, Pujols, Ferrer, Coma; Panadés, Torredà, Furriols, Arenas i Masferrer.

J. Garriguena: Oliver, Aspa I, Pareras, Bonastre, Casellas, Andreu, Portavella, Aspa III, Puig, Sellarés, i Garcia.

Als pocs minuts de començat el partit, Oliver fa una brillant parada a un fort tret de Torredà, a quatre metres de la porta, guanyant-se merescuts aplaudiments.

N'obstant, als dotze minuts de joc, Furriols, aconsegueix el primer gol per la Penya, al convertir en tant una magnífica passada del seu extrem dret. Aquest gol esperona als locals que després d'unes quantes passades obtenen l'empat per mitjà d'en Puig. (El gol encara que l'àrbitre el doni per vàlid ha estat assolit en claríssim "off-side.")

Minuts més tard la J. G. torna a marcar, per dues vegades, essent els autors dels tants, Sellarés i Puig, per aquest ordre. Poc després fineix la primera part, amb el tanteig de 3 a 1 favorable als garriguencs.

En reempendre's la segona, domina lleugerament la Penya Atlètica, i en poc temps Masferrer marca per a els seus colors. Seguidament, Portavella, en resoldre una "melée" davant la porta defensada per Tena, obté d'un xut molt ràpid el quart gol per a la J. G.

Manquen ja pocs minuts per acabar, quan Baulenas (que ha substituït, en aquest darrer temps, a Areñas) marca d'un bon tret l'últim tant per als forasters i cap a les postrimetries del matx Aspa III i Puig assoleixen els darrers gols de la tarda finint l'encontre amb el resultat de 6 a 3 favorables als de "casa".

Dels vigatans s'han distingit: Roca, Coma i Furriols, i pels locals: Oliver, Sellarés, Andreu, Portavella, i Casellas han fornit una bella partida. També Puig, ha efectuat boniques jugades, mostrant-se molt oportú, però, en el transcurs de l'encontre ha pecat de massa individualisme, retenint amb excés la pilota. Els demés han col·laborat eficaçment a la clara victòria garriguena.

L'àrbitre, Galvany, regular, afavorint en algunes ocasions als jugadors locals.

LINESMEN

F. J. C. de La Garriga, 2 - Penya Servós, 2

Per celebrar la diada de St. Jordi el novell equip d'aquesta localitat va jugar amb la Penya Servós de Granollers. El partit encara que no sigués molt bo tampoc fou dels dolents, i serví per no avorrir-se com els diumenges que no hi ha futbol.

Es marcaren dos gols per banda (no de regiment i això ja vol dir que les forces eren igualades. Els de fora, de jugar a futbol no en sabien gaire, però en canvi en llençar paraules gruixudes varen demostrar ésser-ne mestres. Dels de la F. J. C. els únics que en futbol feren obra positiva foren en Pareras II, en Valls i l'Aspa III. En Miranda a estones. El diminut Josepet fou la revelació del partit que amb les seves arrencades era el martiri del mig que el marcava, doncs se li escorria per sota l'herba i els driblava per sota les cames i llavors ell centrava com els bons i ben justet va anar com no fa' un gol com una casa. En Garcia si es recordés de jugar amb els seus companys, bé. (Això ja he perdut el compte de les vegades que ho he dit). El del Bassal, que debutava de porter, no va pas desentonar del tot; aquest xicot ben entrenat, i, amb temps..... es maduren les nespres.

En dit encontre hi arbitraren dos refs, doncs a la primera part ho feu en Puig, que per ara l'Escartin ja pot estar tranquil, ell però en una ocasió es prengué el luxe de pitar penal (vesteix molt per un àrbitre poder fer executar un penal..... Eil.... quan en el partit no van mal dades).

En Viñas que volgué donar un bany d'arbitratge al seu company dirigí l'altre mitat del partit, però com que no es feien faltes per a pitar, s'entretingué xiulant cof-sides, el qual sempre n'era la víctima l'Ignasi Claricia.

Aquest partit va ésser jugat entre família.

GOL....

Juventut Garriguena, 5

Penya Tranquils, 0

En el camp d'esports local se celebrà aquest entretingut encontre el passat diumenge, dia 27, del qual en sortí guanyadora la J. G. per l'ample marge de gols més amunt indicat. Els jugadors garriguencs no hagueren de fer grans esforços per emportar-se la victòria, ja que durant tot el partit dominaren completament als seus contrincants, els quals a manca de saber jugar, empraren a cada moment el joc dur fent que l'encontre amistós fos pròdig en caigudes, trompades i empentes, a l'igual que si es disputés un trofeu o bé fos de campionat (?).

Els gols foren lograts per Puig (3) i Portavella (2), que junt amb en Sellarés, Garcia i Bonastre foren les notes destacades del partit.

L'arbitratge a càrrec d'en Garcia, deficient.

L'equip garriguenc s'alineà com segueix: Oliver, Aspa I, Casellas, Bonastre, Comère, Andreu, Portavella, Sellarés, Puig, Garcia i Miranda.

LINESMEN

Productes de Bellesa i Tocador

de les millors marques
nacionals i estrangeres

Perfumeri

Fémina

Secció de
Perfumeria a raig

Antoni Lanas

Passeig de Gracia, 47 - (Xamfrà Aragó)

BARCELONA

Telèfon 77103

Farmàcia **Torrent** Perfumeria

Calabria, 4 - Telèfon 88

Confiteria i Pastisseria **MARIO VALLS**

Centre, 7

Telèfon 67

Carns Fresques :- Polleria

MIQUEL GARRIGA

(CÀN TRICATÉ)

Bany, 3. Pl. Francesc Ferrer

LA GARRIGA

Carniceria de Juli Planas

Qualitat superior en Xai i Vedella

YOGHOURT de qualitat superior

BORRELL

Anselm Clavé, 32 Telèf. 72 LA GARRIGA

Canari de La Garriga

Llúria, 23 - BARCELONA - Tel. 20905

Farmacia i Perfumeria - Productes Fotogràfics - Laboratori d'anàlisi

R. FERRANDIS

Telèfon 83

LA GARRIGA

Fàbrica de Gasoses i Sifons

Eduard Pujol

LA GARRIGA

Garatge Dalmau

Autos de lloguer - Taller de Reparacions. Telèfon 28

Barberia

Saló per a senyora

Casa Jaume

Saló permanent per a senyores
a càrrec de dos experts oficials

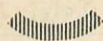
Plaça, 9, baixos : LA GARRIGA : Telèfon, 84

Calçats J. Guardis

LA GARRIGA

Banca Arnús

Successora d'Evarist Arnús

Realitza tota classe
d'operacions de
Banca i Borsa

Sucursal de GRANOLLERS:

Plaça Perpiñà, 18 i 19

Xampany

Castellblanch

Diploma d'honor en l'Exposició
Internacional de Barcelona 1929

Caves a Sant Sadurní
d'Ànoia

Representant:

FREDERIC CALLIS

Agent de Comerç col·legiat

LA GARRIGA

Granja Rosanes

de La Garriga

Venda de llet
i els seus derivats

Carrer Clarís 19

BARCELONA

Adobs i Drogues

BARRAU i C.^{IA}

Fàbrica a Mongat

Despatx a Barcelona:

Carrer Fusina, 6

Telèfons 16661 i 16662

Representant:

X. ALBO i MOLINS

sabons Barange

Representació i Dipòsit:

Josep Ruaix

C. Banys, 73. - LA GARRIGA

Representació i Dipòsit:

Josep Ruaix

C. Banys, 73. - LA GARRIGA